

udgaaende Udtalelse gaar imidlertid ikke i den Retning. Jeg skal tillade mig at oplæse, hvad Ministeren sagde under første Behandling her i Fjor, det findes Sp. 4983: „Inden jeg fremsatte Lovforslaget, havde jeg læst Udvalgets Betænkning og den ærede Ordførers Udtalelser fra i Fjor, og jeg mente ved Fremsættelsen af Lovforslaget med de nye Bestemmelser i Landstinget at holde mig til, hvad der var Stemning for i Folketingets Udvalg, idet jeg udtrykkeligt gjorde opmærksom paa“ — og nu kommer det, jeg vil understrege — „at det var Bestemmelser, der ikke stod i nogen saadan organisk Sammenhæng med hele Lukkeloven, at man ikke kunde tage dem ud og dog have en nyttig Lov tilbage“. Jeg synes da, at Ministeren ligesom bringer Lovforslaget i Fare, naar han ikke desto mindre paa ny optager disse omdisputerede Bestemmelser, der ikke er i nogen organisk Sammenhæng med hele Lukkeloven og dog er af en saadan Natur, at et meget stærkt Landstingsflertal er gaaet imod dem, og at ogsaa et betydeligt Folketingsmindretal er meget betænkeligt ved deres Indførelse i denne Lov.

Man begrundede under Behandlingen her i forrige Samling denne Genoptagelse af disse Bestemmelser med, at der mellem Samlingerne 1912—13 og 1913—14 var foregaaet et Folketingsvalg. Jeg synes ikke, at Talen om Valget hører hjemme i denne Forbindelse. De Spørgsmaal, hvorom Talen her er, er jo paa ingen Maade politiske Spørgsmaal. Maa jeg f. Eks. pege paa Spørgsmaalet om Siddepladser i Forretninger. Har det noget med Højre, Venstre, Radikale og Socialdemokrati at gøre? Jeg kan slet ikke se det, der er jo her kun Tale om et rent Hensigtsmæssigheds-spørgsmaal. Vi er alle enige om, at vi under Personalet, at det, naar det er ubeskæftiget, skal kunne sidde ned i Forretningen. Men den Bestemmelse, der er Tale om her, hidfører slet ikke det. Den siger kun, at der i Lokalerne skal være Siddepladser, men ikke at man tvinger Principalerne til at lade Personalet benytte disse Siddepladser. Det hele er saaledes et fuldstændigt Paradenummer. Jeg har færdedes meget i Forretninger og har vel besøgt Tusinder af Butikker, og jeg tvivler om, at der overhovedet findes et Lokale, i hvilket der ikke findes Siddepladser, som Personalet kan benytte, naar Principalen vil tillade det. Man har saa sagt, at der i selve det, at der blev truffet en Bestemmelse om Siddepladser, vilde ligge en overordentlig stærk Opfordring til

Principalerne til ogsaa at lade Personalet benytte dem. Jeg tror slet ikke, at den foreslaaede Lovbestemmelse vil virke i den Retning. Jeg er overbevist om, at de fleste Principaler i Virkeligheden har Siddepladser til deres Folk og lader dem benytte disse, og at det kun er ganske enkelte, der siger: Jeg vil se mit Personale beskæftiget, der er altid noget, at gøre i Forretningen, vi har ikke Tid til at sidde ned; og disse enkelte vil absolut ikke lade sig paavirke af, at Folketinget bestemmer, at der skal staa Siddepladser rede i Lokalet. En saadan Bestemmelse vil snarere opelske en vis Trods, saa disse stivsinde Folk netop ikke bøjer sig for Folketingets Krav.

Men endelig kommer der et Spørgsmaal her, som jeg fæster mig mere ved, end jeg gjorde i Fjor, dette nemlig, at Bestemmelsen om Siddepladser, saa vidt jeg har forstaaet Lovforslaget, ligesom adskillige andre Bestemmelser er Genstand for offentlig Paatale, det vil sige, at det offentlige kan blive draget ind her, naar Kværuanter af en eller anden Grund forlanger det. Jeg har, siden vi havde denne Sag til Behandling i Fjor, set, hvorledes Loven om urigtig Varebetegnelse kan bruges af Publikum til uden nogen som helst Grund at kræve offentlig Paatale. Jeg har set en Sag, hvor en Konkurrent har væltet sig ind paa en anden paa den Maade, at han uden Bekostning for sig selv, eller uden nødtvungen Bekostning for sig selv, har gjort Anmeldelse med den Virkning, at Statens Institutioner, Retterne, har været ulejligen i den Grad, at der vistnok allerede nu foreligger en halvanden Tomme tyk Samling af Akter i en Sag, som baade for Underret og Overret er blevet pure afvist. Det viser, hvad der kan laves ud af saadanne Tilfælde, hvor offentlig Paatale skal finde Sted, og jeg maa sige, jeg er blevet saa ængstelig ved at have været med til at sætte Loven om urigtig Varebetegnelse ud i Livet, at jeg grumme nødig gaar med til nye Bestemmelser, som kræver offentlig Paatale, medmindre der foreligger en bydende Nødvendighed, og jeg synes ikke, at det i nogen Maade er paavist, at en saadan Nødvendighed foreligger her.

Jeg tror, at det i denne Sag vilde være absolut heldigt, om den højtærede Minister og det kommende Udvalg vilde være enig om at knæsette det Princip, som var det tidligere Folketingsudvalgs, nemlig at man maa resignere, og at man ikke maa udsætte Gennemførelsen af den